

Izvolitev lavantinskih škofov.

(Konec.)

Koncem naj svoje pisanje zagradi z lepimi cveticami, katere so milostni gospod prelat Fr. Kosar pri slavnostnem obedu, pri mizi v pričo mnogobrojnih imenitnih gostov sadili ter jih novemu knezu v varstvu izročili. Odprli so svoja zgovorna usta ter rekli:

Prevzvišeni knez in škof!

Slovenci imajo navado, da radi govorijo v podobah in prilikah. Bodi tedaj tudi meni dovoljeno, ko imam častno nalogo, da Vam, svetli in prevzvišeni knez in škof, v imenu duhovništva in vernega ljudstva lavantinske škofije napijem prespoštljivo zdravico, da jo povijem v podobo, in jo kakor venec, iz nebeških cvetlic spleteni, pred Vas na mizo položimo.

Tri cvetlice so zlasti našemu narodu priljubljene in v narodnih pesnih jezerokrat milo glasno opevane.

Prva cvetlica je bela lilija, znamenje čistote in nebeške lepote. Utrgamo jo v nebeškem vrtu in jo pred Vas položimo v znamenje, da Vas sprejmemo s čistim, odkritim in resničnim veseljem pa tudi z vernim srcem, kakor od Boga nam danega varuha in učitelja vere in potovodjo v nebeško domovino. V duhu sv. vere Vas denes pozdravlja cela škofija, s prerokom Samuelom, rekoč: Govori gospod, tvoj hlapec poslušaj. (Kralj. 3, 10.)

Druga cvetlica je rudeča roža, znamenje ljubezni. Utrgamo jo v znožji sv. križa na Golgoti in jo pred Vas položimo v znamenje, da Vas sprejmemo ne le z vernim, ampak tudi z ljubezni gorečim srcem. Naši ste; ne le po krvi in jeziku, temveč zdaj še bolj po svojem vzvišenem poklicu. Kakor mešnika Vas je namreč Bog vzel iz naše srede in kakor škofa Vas je zopet nazaj postavil v našo sredo. "In ker ste Vi naši, smo tudi mi Vaši. — O ljubezen, po vsem svetu toliko hvaljena, pa prav v naši dobi tako malokje prav razumljena! Tu ni slišati skoraj drugega govora, kakor o socijalnih, narodnih in političkih prepirih. O jeziki vedno govorimo, jezike pilimo, raznih jezikov se učimo; pri tem pa dalje bolj pozabljamo najlepšega in v nebesih edino veljavnega jezika, — jezika krščanske ljubezni. Jezik ljubezni je Jezus še umirajoč na križu govoril, izreki ljubezen do matere, do učenca, do sovražnikov, do Očeta. In jezik ljubezni je njegov učenec, apostol Pavel nad vse čislal, rekoč: „In ko bi jezike angeljev in ljudi govoril, pa bi ljubezni ne imel, mi nič ne pomaga“. — Svetli knez! V imenu cele škofije Vas prosimo: Učite nas jezik ljubezni; mi bomo radi poslušali. In daj Vam Bog doživeti, da se bode vse povsodi po lavantinski vladikovini ta edini jezik govoril, — jezik krščanske ljubezni!

Tretja cvetlica je zeleni rožmarin, v znamenje zvestobe do groba in še unkraj groba izvoljen zato, ker ne zvene, in milo barvo in prijetno vonjavo stalno ohrani. Zato si prijatelji pri ločitvi vrh rožmarina v spomin podajo, in zato, ker upanje imamo, da svoje ljube in drage zopet najdemo unkraj groba, tudi njih krste z rožmarinovo vejo škropimo in na njih grobovih zeleni rožmarin sadimo. — Svetli knez! Na našega Zveličarja božjem grobu, v katerem je shranjeno vse naše upanje za čas in večnost, utrhamo denes prespoštljivo vrh zelenega rožmarina in ga pred Vas na mizo položimo s slovesno obljubo naše zvestobe do groba in še unkraj groba: — naše zvestobe v čisti, pravi, katoliški veri; — naše zvestobe v čisti, sveti, krščanski ljubezni; — naše zvestobe sploh v vsem, karkoli nam bote naročali v blagor vladikovine posebej, in v blagor sv. cerkve sploh.

V to ime veselo povzdignemo čaše in nazdravimo: Svetli knez, iz celega srca želimo, koderkoli bote po vladikovini hodili po apostolski obiskavi, da v vsaki fari v najlepšem cvetu najdete belo lilijo sv. vere, gorečo rožo krščanske ljubezni in zeleni rožmarin neomahljive zvestobe; da pa prav tukaj v škofovskem mestu te tri nebeške cvetlice še v posebni krasoti razcvetajo in z nevenljivimi vencii Vaš škofovski prestol opletajo, ter Vam lajšajo in slajšajo skrbi in težave apostolskega poklica. V to ime pomoz Bog, ter Vas zdravih in veselih ohrani mnogo in prav mnogo srečnih let! Slava, slava!

Zdaj tedaj veste, kako lavantinske škofo stavijo.

Dr. Kr.

Gospodarske stvari.

Nekaj za sadjerejce.

Zdaj se začne čas drevje saditi. Lukas, slavni sadjerejec, pravi, da je najboljši čas ravno prej, ko začne drevje izganjati. To bi tedaj bilo marca in aprila. Drevesu se naj korenine prirežejo tako, da je rez obrnjena navzdol in naj se drevo dene 12—24 ur v vodo namakati, preden se sadi. Jame za jabelke in kruške morajo vsaj biti 10—12 stopinj vsaksebi izkopane. Velja jih še zdaj kopati, pa je že zadnji čas. Največkrat se napravi napaka, da se drevo pregloboko sadi in ostane potem nerodovito. Le enmalo nad površnim tlem se mora drevo vsaditi, ker se še zemlja usede. Korenine se morajo namreč ravno pod površjem zemlje razprostirati, ker je tam zemlja najbolj rodovitna, in tudi solnčni žarki morejo na korenine vplivati. Če je toraj kako starejše drevo pregloboko vsajeno in zategadelj nerodovito, naj se izkopa in višje sadi ali pa se naj zemlja nad koreninami odkopa. Okoli korenin se mora rahle zemlje